

for afskaffelse af udbygningen med industriel kraftvarme, ødelæggelse af økonomien i de decentrale kraftvarmeværker og selvfølgelig også ødelæggelse af økonomien i vedvarende energi. Ved hver eneste korsvej har man sagt nej.

Så kommer man nu og siger, at som kompensation for, at vi intet har gjort – eller rettere sagt, der er jo gjort noget, for de to partier har heldigvis ikke flertal her i Tinget – men som kompensation for, at vi to partier ikke kunne drømme om at gøre noget som helst for at leve op til vores egen målsætning, vil vi nu kaste os over joint implementation, som går ud på, at man betaler sig fra at gøre noget i sit eget land og gøre noget i andre lande i stedet, og så bebrejder man regeringen.

Regeringen har også i joint implementation-diskussionen været helt fremme i den internationale debat. Vi er med i alle de undersøgelser, der findes på dette område, vi deltager aktivt og positivt for at finde regler for at gøre det, men vi vil ikke bruge det som sovepude til ikke at foretage os noget i vores eget land.

Jeg skal ikke tale om moral, og slet ikke om dobbeltmoral, når jeg ser på hr. Schmidt og hr. Langkilde, men jeg tror, at de herrer gjorde klogt i at tænke over, hvad begrebet dobbeltmoral indebærer. Hvad betyder det, at man flot proklamerer nogle store målsætninger og lader sig hædre på, jeg ved ikke hvor mange internationale konferencer, når man, når det kommer til dagens gerning i sit eget land, kaster håndklædet i ringen? Så giver man op, så vil man ingenting.

Første gang hr. Schmidt og hr. Langkilde eller hr. Langkilde og hr. Schmidt kommer med et konkret forslag, der rent faktisk betyder, at Danmark lever op til sine internationale forpligtelser, har de vundet adgangskortet til at deltage i en debat om, hvad vi kan gøre i internationalt samarbejde.

Regeringen er for joint implementation. Hvis det kan ske på en ordentlig måde, hvis det ikke fører til forvridninger, og hvis det ikke fører til svindel og humbug, er vi for joint implementation, og vi vil lave joint implementation. Jeg synes, at hr. Martin Glerups tanker er spændende, men det må aldrig blive en undskyldning for, at rige lande, der har alle mulige forudsætninger for at gøre noget i deres eget land, giver op i den vanskelige samtale med befolkningen, når det eksempelvis drejer sig om priser på benzin eller andre populære foranstaltninger,

der er nødvendige, hvis vi skal nå det mål, som Schlüterregeringen i sin tid forudsatte. Det er derfor, jeg siger: Det er en sen død at lade sig trampe ihjel af gæs.

Formanden:

Så er det hr. Hans Christian Schmidt, hr. Niels Jørgen Langkilde, hr. Erik Mortensen, hr. Bent Hindrup Andersen og fru Anni Svanholt.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg har da noteret mig ordsproget, og jeg vil sige til miljøministeren, at man skal lytte til erfarne folk, og det vil jeg så gøre. Men jeg vil også gerne sige til miljøministeren, at det, der blev sagt lige før, var et strålende eksempel på, at selv om man har masser af tid til sin rådgivning til at forklare ting, så er der intet, intet, der sikrer, at der så også kommer noget af værdi ud af det.

Aldrig har vi da hørt, at begrebet ordsalat, som nylig er blevet opfundet af regeringen, passer bedre end lige nu. Det er overhovedet ikke det, vi taler om. Vi står sådan set og roser miljøministerens egen indsats i Kyoto. At han så har fået det dårligt med det, har jeg da forståelse for, men at vi nu skulle angribes for at sige, at det er gode resultater, man er kommet til i Kyoto, er dog tankevækkende. Der er intet, der ikke er for godt til at kunne blive rippet op i her, kan jeg høre. Så jeg har også fuld forståelse for, at regeringen er kommet frem til, at man nu skal lade være med at tale om moral; lad det bare ligge.

Sandheden er jo, hr. miljøminister, at Kyoto, at EU, hvor også miljøministeren er, at hans egne organisationer – i hvert fald noget af vejen – Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Dansk Metal osv., alle taler om, at det er en god idé. Så det må enten skyldes, at man ikke kan overskue det her projekt, eller at man har en helt anden dagsorden, end den man kommer frem med i Japan.

Jeg tør i hvert fald godt sige til regeringen: Det imponerer ikke os, at ministeren taler meget om miljøet, men mest beskæftiger sig med afgifter. Sådan vil det være i fremtiden, forstår jeg. Man har intet bud på det. Man kan ikke forestille sig, at man kan gå med ind og lave et projekt omkring joint implementation, trods det at man i EU selv har siddet ved bordet og hyldet princippet.

Det er tankevækkende, og hvor er det ærgerligt for miljøet.